

בספר נס ההצלה של ישיבת מיר (עמוד קי) מובא מעשה שאירע ביום כיפור בעת שהייתם בשנחאי, אחד הבחורים עזב את אולם הישיבה באמצע התפלה, ושב כעבור זמן קצר כשהוא לבוש בבגדי יום חול. הדבר היה לפלא, אך בעיצומו של יום לא שאל אף אחד לפשר הדבר. לאחר זמן שאלוהו על כך, והשיב, הרגשתי שאין תפילתי שגורה בפי, ניסיתי אמצעים שונים כדי לעורר את עצמי ואף למדתי בעיון ספרי מוסר אך ללא הועיל. לפתע נזכרתי במה שמובא בספרים הקדושים ששעטנו הוא מן הדברים המונעים את עליית התפלה, עלה בדעתי שמא יש שעטנו בחליפתי החדשה, והחלפתי את בגדי. אז זרח אור בנשמת, התפלה חזרה להיות שגורה בפי, ההתעוררות וההתרגשות היו כפי שראוי למצבי בישיבה ביום הקדוש. ואחר יום הכיפורים מסרתי הבגד לבדיקה ונמצא בו שעטנו.

לא תקפו פאת ראשכם (יט, כז)

נשאל החזון איש היכן מקום הפאות בדיוק, כדי שיוכל לגלח עד שם. השיב, הדבר דומה למי שלוקח סכין וחותר לעצמו את הסימנים (קנה וושט), ובא לשאול את הרב, האם עדיים לא הגיע לרוב הסימנים ויכול להמשיך לחתוך. כן גם כאן, הדבר ברור שכאשר מדובר באיסור דאורייתא, אין נכנסים עד לגבול האיסור בדיוק, אלא מרחיקים מעט מן המקום כדי לצאת מן הספק. (מעשה איש).

ולא תשחית את פאת זקנך (יט, כז)

מובא בספר הגן (לאחד מרבותינו הראשונים) כתב הר"ר זלמן בן הרב ר' יודא החסיד ז"ל, אמר לי אבא מורי החסיד שבימיו היה מעשה בעשיר בשפייאר שהיה מגלח זקנו במספרים, והיה אבא מורי מוחה בו ולא השגיח על דבריו, בטענה שהוא איסטניס ואינו יכול לסבול הזקן, אמר לו אבא מורי ידוע תדע כי מרה תהיה אחריתך, כי לאחר